

Amnon Reuveni

U IME NOVOG SVJETSKOG PORETKA

Manifestacija dekadentnih snaga u svjetskoj politici

Općepriznata mudrost govori nam da su sadašnji događaji posljedice ranijih materijalnih uzroka, i da političari imaju kratkoročne strategije koje su široko prilagodljive. Ova knjiga zauzima radikalno drukčiji pristup, baziran na djelu proroka i filozofa Rudolfa Štajnera. Autor smatra da historijski događaji imaju duhovnu pozadinu i da okultne snage i grupe, koje imaju dugoročne planove za budućnost čovječanstva, djeluju s ciljem vršenja upliva na svjetske događaje.

Reuvenijevo istraživanje savremene politike, ekonomije i historije daje fascinante uvide u geopolitičke ciljeve takvih grupa. Ono uključuje studije o tome kako je Bill Clinton izabran za predsjednika, formiranje anglo-američkog saveza i pozadinu rada Cecila Rhodesa, namjere NATO-a za novu kartu Evrope, planove tajnih bratstava za nadomještanje "Hladnog rata" te uspostavljanje nove Svete alijanse u Evropi.

Amnon Reuveni rođen je 1961. godine, a živi i radi u Švicarskoj kao pisac i urednik.

**BALKANSKA POLITIKA
MEĐUNARODNE ZAJEDNICE
(Osamdeset godina nakon ubistva austrijskog
prestolonasljednika Franza Ferdinanda)**

Peto poglavlje iz istoimene knjige, Temple Lodge, London, 1996.

“Kada smo čuli vijest iz Sarajeva da je austrougarski prestolonasljednik brutalno ubijen zajedno sa svojom zaručnicom 28. juna 1914. godine od strane Srba”, pisao je Wilhelm Muehlon prvih dana augusta 1914. godine, “moj prvi utisak i moje prve riječi bile su: evropski rat sada je neizbježan. Austrija sada jedino može učiniti taj potez, inače je njezina sudbina zapečaćena (...) Same tradicije ‘Dvojne monarhije’ učinit će da će taj potez značiti rat.”

Wilhelm Muehlon (1878-1944), u tim danima direktor tvornice čelika i armatura Krupp, bio je jedan od nekolicine Srednjoevropljana koji je shvatao situaciju na početku ovog stoljeća, osjećajući snage što rade kroz historiju. Njegovi savremenici bili su više ili manje slijepi za ovu realnost ili, u najboljem slučaju, naivni. U svome priznavanju stalno pritiskajuće potrebe da se reformiše već dekadentna Habsburška monarhija, mladi idealist i humanist Muehlon bio je skoro potpuno usamljen. “Aneksija Bosne i Hercegovine (izvršena od strane Austrije 1908.) već je bila ogromna greška i uzrokovala je mnogo trvenja”, pisao je. “Činjenica da se Srbi ljute na to potpuno je razumljiva. Da se Srbima obećala njihova teritorija, samo ona na kojoj su srpska sabraća već tada živjela, Austro-Ugarska bi nesumnjivo stvorila velikog prijatelja u uvećanoj Srbiji, koja bi bolje štitila i ojačala pozicije ‘Dvojne monarhije’ na Balkanu nego što je to austrougarska osvajačka politika mogla učiniti.”¹

¹ Wilhelm Muehlon, *Ein Fremder im eigenen Land, Erinnerungen und Tagebuchaufzeichnungen 1908-14*, Bremen, 1989, str. 98f.

Čitajući to što je Muehlon pisao tog sudbonosnog ljeta 1914. godine, sa našeg današnjeg stajališta nadmoći, ostaje jasan utisak da su se, uprkos svemu, u srednjoj Evropi tog vremena nalazili “pravi” ljudi, ljudi sa potrebnim uvidom u događaje. Ali, ljudi poput Muehlona i Helmutha von Moltkea nisu mogli probiti se na političku scenu. Lokomotiva austrijske i njemačke inozemne politike bila je u to vrijeme preokupirana i zaslijepljena snažnim intrigama, koje su već deformisale odnose između naroda srednje Evrope i Južnih Slavena, vodeći neumoljivo ka oružanoj konfrontaciji.

Austrijski ultimatum Srbiji iz jula 1914. godine, čija je namjera izvjesno bila objava rata, može biti prikazan kao stvarna zamka, vješto konstruisana (djelimično od strane same Austrije) da se isposluje pad Austrije, u koju je Austrija uletjela strmoglavice.²

Činjenica da su se izvjesni okultni krugovi na anglo-američkom Zapadu, pored Katoličke crkve, bili svjesno pripremali za sukob između njemačkih zemalja i Slavena već od kraja 19. stoljeća još više naglašava tragiku nepoznavanja istinskog srednjoevropskog impulsa tog vremena. Zaista, u to vrijeme stvarno realističke i prihvatljive ideje nisu dolazile samo od antropozofske duhovne nauke. Takve misli bi se pokazale od najveće moguće praktične vrijednosti samo da su bile uzete ozbiljno. To da bi se uspavani duhovi i moralni potencijal u srednjoj Evropi mogao najsnažnije izraziti opisao je, npr., Wilhelm Muehlon onda kada u zoru Prvog svjetskog rata potišten registrira raspoloženje u Njemačkoj i Austriji: “Bez ikakve sumnje moglo bi se nasmijati kada neki izjavljuju da država može postajati manja po svojoj teritoriji istovremeno postajući jačom i utjecajnijom; stvar nije u brutalnoj sili što je posjeduje neki narod, već u njegovom nivou morala koji je nepobjediv sve dotle dok je on od više duhovne prirode.”³

² Vidi: Polzer-Hoditz, *Das Testament Peters des Grossen*, Dornach, 1989.

³ Vid. napomenu 1.

* * *

Osamdeset je godina prošlo od ubistva nadvojvode Franza Ferdinanda. Balkan je i dalje izjeden ratom. Niko više ne očekuje da superpolitika Austrije riješi taj, očito, neukrotivi konflikt. Ponajmanje se u zapadnoj i srednjoj Evropi gleda na pobjedničke snage iz "Hladnog rata" za neko takvo rješenje. Također, još od kraja 1993. godine balkanska politika jedine svjetske preostale supersile oštro je kritikovana. Stoga Charles Krauthammer (jedan od vodećih vašingtonskih novinara), nesumnjivo govoreći u ime mnogih, u jednom neobično oštro napisanom članku kaže da je "centralna ideja Clintonove inozemne politike" određena činjenicom "što u posthladnome ratu SAD mogu prolijevati svoju tešku međunarodnu odgovornost prenoseći je na UN ili na različite druge multilateralne građevine". Uprkos udobnim isprikama, koje su, izgleda, uvijek pri ruci u slučaju mogućih grešaka, kaže Krauthammer, politika Clintonove administracije vodi ka stalnom i nepotrebnom ponižavanju Amerike.⁴

U evropskom NATO-u, političari država-članica optuživani su i napadani za prosto poigravanje riječima, dok u stvarnosti ništa ne čine protiv srpskog agresora. Kada je nekoliko tek simboličnih bombi dva puta palo na srpske pozicije iz zrakoplova NATO-a, odmah je skrenuta pažnja da je ovdje "u oba slučaja bio američki pilot koji je poduzeo inicijativu", kako je Josef Joffe pisao u *Suddeutsche Zeitungu*. "Mada Bosna nipošto ne leži u Rocky Mountains; Evropljanima očito nedostaje hrabrosti ili timskog duha."⁵ U Americi sve se više govori da ne samo Amerika, već Zapad u cijelosti nema strategiju ili politiku za "bosanski konflikt". Krauthammer je to sažeo ovako: "Korijen problema nisu ličnosti (tj. političari), već ideje."

Kritike su dosegle vrhunac sa granatiranjem Goražda od strane Srba u aprilu 1994. godine. Nakon NATO ultimatumu iz februara, koji je ohlabio obruč oko Sarajeva, i nakon što je ugovor za

⁴ Charles Krauthammer, *The UN Obsession*, *Time*, 9. V 1994.

⁵ *Suddeutsche Zeitung*, 12. IV 1994.

federaciju bosanskih Muslimana i Hrvata potpisan u Washingtonu, borbe su počele za mali grad Goražde, tada preplavljen izbjeglicama. Bosanski Srbi bombardovali su tzv. UN zaštićenu zonu tri sedmice, nezabrinuti slabašnim američkim zračnim napadima; znali su da su Pariz i London bili isuviše zabrinuti za njihove vlastite vojnike da bi dali saglasnost za stvarnu vojnu intervenciju. Nezavisno od ovoga, Milošević, Karadžić i drugi “srpski patrioti” vrlo su dobro znali kako za svoje vlastite interese manipulirati američko-ruskim odnosima, koji neprestano osciliraju između sukoba i saradnje. Kada su srpski tenkovi ušli u Goražde 15. aprila 1994. godine i čitav svijet – šokiran neprestanim intenzivnim bombardovanjem civilnog stanovništva – čekao na intervenciju NATO-a, predsjednik Clinton podilazio je agresoru: samo je želio da djeluje “odlučno ali ne i provokativno”, nastojeći da se vojna ravnoteža ne poremeti.

* * *

Da li je stvarno istina da političari na Zapadu (to danas znači: oni iz Evropske zajednice i SAD) stvarno nemaju ideja niti razumijevanja za Balkan? Je li uistinu slučaj da su svi potezi potekli od Zapada, između početka rata oko 28. juna 1991. godine i juna 1994. godine, prosto bili improvizacija? Bliži pogled na angažman Zapada u toku ovog perioda otkriva sasvim drugu sliku. Ovo je postalo jasno za vrijeme Clintonove posjete Parizu, početkom juna 1994. godine; odjedanput njegov je domaćin postao više nego zadovoljan novom američkom pozicijom u Bosni. U januaru je američki predsjednik još uvijek bio protiv prijedloga iz Pariza i Londona za podjelu Bosne i Hercegovine, izjavljujući da bi to bila nagrada za srpskog agresora. Sada, međutim, on se svečano obavezao da će “čitav ugled Amerike” biti stavljen iza “novog” 51:49 djelidbenog plana. Francuzi su mu vjerovali s punim pravom.

Šta znači ovo osciliranje u američkoj politici? Je li se gledište predsjednika Clintona baš tako radikalno promijenilo u vezi sa ratom

na Balkanu? Ima se razloga za sumnju da je to tako. Clintonova nova strategija izražavala je tačno onu liniju koju je američka politika slijedila od početka rata, ali koja je sve do sada bila neobjavljena. Ako Zapad ima probleme sa vlastitom balkanskom politikom, oni izvjesno nisu opće pojmovne prirode. Tačnije je da autori američke politike imaju problema sa svojim glasačima; drugim riječima: oni imaju probleme sa propagandom. Utjecaj elektronskih medija u nekoliko posljednjih godina napravio je novi, uznemirujući imperativ za političare na svim stranama: oni su sada stalno primoravani da svoje akcije objašnjavaju biračima. Ovo je osobito slučaj u Americi. Njihov problem je da prave težnje njihove politike jesu u izravnom proturječju sa proklamovanim ciljevima. Ova oprečnost pokazuje se najjasnije u slučaju balkanske politike: oni se žele prikazati kao da djeluju iz moralnih pobuda, ali ne mogu u slučaju Balkana sakriti svoje prave namjere.

Za vodeće krugove Zapada i Katoličke crkve rat na Balkanu jeste dobra prilika da unaprijede svoje dugoročne ciljeve. Za razliku od političara srednje Evrope, koji su kao i uvijek, jednostavno neznalice u pogledu aktuelnih historijskih impulsa, ovi krugovi manipuliraju događajima precizno na osnovu vlastitog razumijevanja tih impulsa. To pokazuje činjenica da Clinton – kako opisuje Jim Hoagland (kolumnist *Washington Posta*) – unatoč kolebanjima američke spoljne politike na drugim područjima, barem pokazuje čvrsto razumijevanje za Rusiju. Javnost je samo utoliko razočarana što se tiče postupanja u vezi sa međunarodnom krizom (prema J. Hoaglandu), jer Bijela kuća ne čini jasnim dugoročne ciljeve svoje inozemne politike. Ključni element ove uspješne politike bio je utjecaj izvršen na otvaranje Rusije.⁶

Mišljenje je Hoaglanda da se trebaju posmatrati “rezultati” politika ovih krugova radije nego fraze koje koriste političari. Naprijed imenovani okultni krugovi žele rekonstruirati staru podjelu Istok-Zapad. Činjenica da ova granica ide tačno preko Bosne jeste jedan

⁶ Jim Hoagland, *On Russia, at Least, Clinton's Grasp has been Firm*, *Washington post*, 1. VI 1994.

od najdubljih uzroka sadašnje tragedije. Na Zapadu postoji želja da se kontrolira kulturni i duhovni razvoj Istočnih Slavena, jer se zna da će se među njima razviti slijedeća kulturna epoha. Na mogućnosti što bi se otvorile miroljubivom koegzistencijom na tim prostorima ti krugovi gledaju kao na posebnu opasnost. Zbog uzajamnog oplodjenja kultura istočne i srednje Evrope ovdje bi izrasla realna alternativa neobjavljenim ciljevima tih zapadnih krugova: upravo ovdje na Balkanu mogla bi iznići stvarna univerzalna kultura, koja bi duhovno nadvladala etnički princip i mogla poslužiti da se potpomogne razvoj istinskog individualizma. Tada bi se čitava jedna struja civilizacije mogla pojaviti, ugrožavajući pozicije katolicizma u srednjoj Evropi i anglo-saksonskog utjecaja u istočnoj Evropi. To je upravo ono što oni po svaku cijenu žele spriječiti.

Na osnovu ovoga počinje se razumijevati zašto taj tzv. etnički konflikt u bivšoj Jugoslaviji nije nešto što ne koristi nekima od mešetara državne sile u zapadnoj i južnoj Evropi. Ovi krugovi postigli su nezvanični dogovor oko svojih pojedinačnih sfera utjecaja. Granica između zapadne i centralne evropske oblasti, gdje stari katolički element provodi duhovnu dominaciju kroz mentalitet svojstven birokratizmu EZ, i Istoka, koji dolazi pod anglosaksonsku dominaciju, vodi ravno preko Balkana. Ovaj rat poslužio je kao koristan katalizator za ostvarenje ovih ciljeva, jer je, štaviše, nemoguće govoriti o tim planovima a da se ne ukaže na moralnu pokvarenost, gdje nastaju, s vremena na vrijeme, neka vrlo teška pitanja za činovnike UN odgovorne za operacije pomoći Bosni, kao i vojna lica, u vezi sa međunarodnom politikom na Balkanu. Ta vojna lica – donedavno se težilo da to budu Francuzi – potom su brzo gubila svoje položaje. Na drugoj strani, neki dijelovi srbijanske ekonomije cvjetali su, ponajmanje zahvaljujući ogromnom uvozu goriva, koje se dostavljalo preko italijanske mafije.

Najbrža i najodlučnija akcija preduzeta od strane Amerikanaca za vrijeme trogodišnjeg rata – i daleko najuspješnija – bio je njihov diktat muslimansko-hrvatskog saveza. Ipak je ova nova “federacija” u

stvarnosti jednostavni pokušaj da se stvori “Velika Hrvatska”. Ostvarenje ovog cilja uklonilo bi posljednje prepreke što ometaju konačnu spremnost za žučeno pripremanje granice. Kao samodostatan kulturni entitet, bosanski Muslimani bi inače mogli formirati premošćujući središnji element, nešto što bi bilo veoma neprijatno za izvjesne utjecajne krugove. Stoga je bilo nužno da se brzo suprotstavi takvoj prijetnji.

* * *

“Amerika ne može riješiti svaki problem i ne smije postati svjetski policajac”, izjavio je Clinton u *Svjetskom prijegledu* na CNN-u 4. marta 1994. godine. Pa ipak, u isto vrijeme, on je podržao “bezuvjetno vodeću ulogu” SAD-a na globalnom planu. Takve izjave zbunjuju i političare i obične ljude. Clinton je reagovao negativno, i bez potrebnog objašnjenja, na zahtjeve američkog Kongresa i Senata za suspenziju jednostranog embarga na oružje za bosanske Muslimane. On je u ovome stvarno bio pomognut od strane ruskog ministra inozemnih poslova, koji je učinio rusko protivljenje takvom potezu vidljivim: “Ako SAD krše norme ljudskih prava”, izjavio je Kozirjev 14. juna 1994. godine nakon susreta sa Radovanom Karadžićem u Moskvi, “onda to može pogoršati čitavu međunarodnu klimu i moglo bi voditi do trećeg svjetskog rata!”

Da se takvi glasovi čuju u Washingtonu i Moskvi tačno 80 godina nakon ubistva u Sarajevu i tri godine nakon izbijanja sadašnjeg balkanskog rata, izvjesno nije koincidencija. Danas se sve više čuje da bi ovaj rat “trebao biti završen skoro”, inače će Britanci i Francuzi povući svoje trupe. Takve izjave otkrivaju želju i namjeru da se na Balkanu odigra još jedanput čin sa velikim historijskim posljedicama: “tiho” pečačenje stare-nove demarkacione linije između Istoka i Zapada na jugu Evrope.